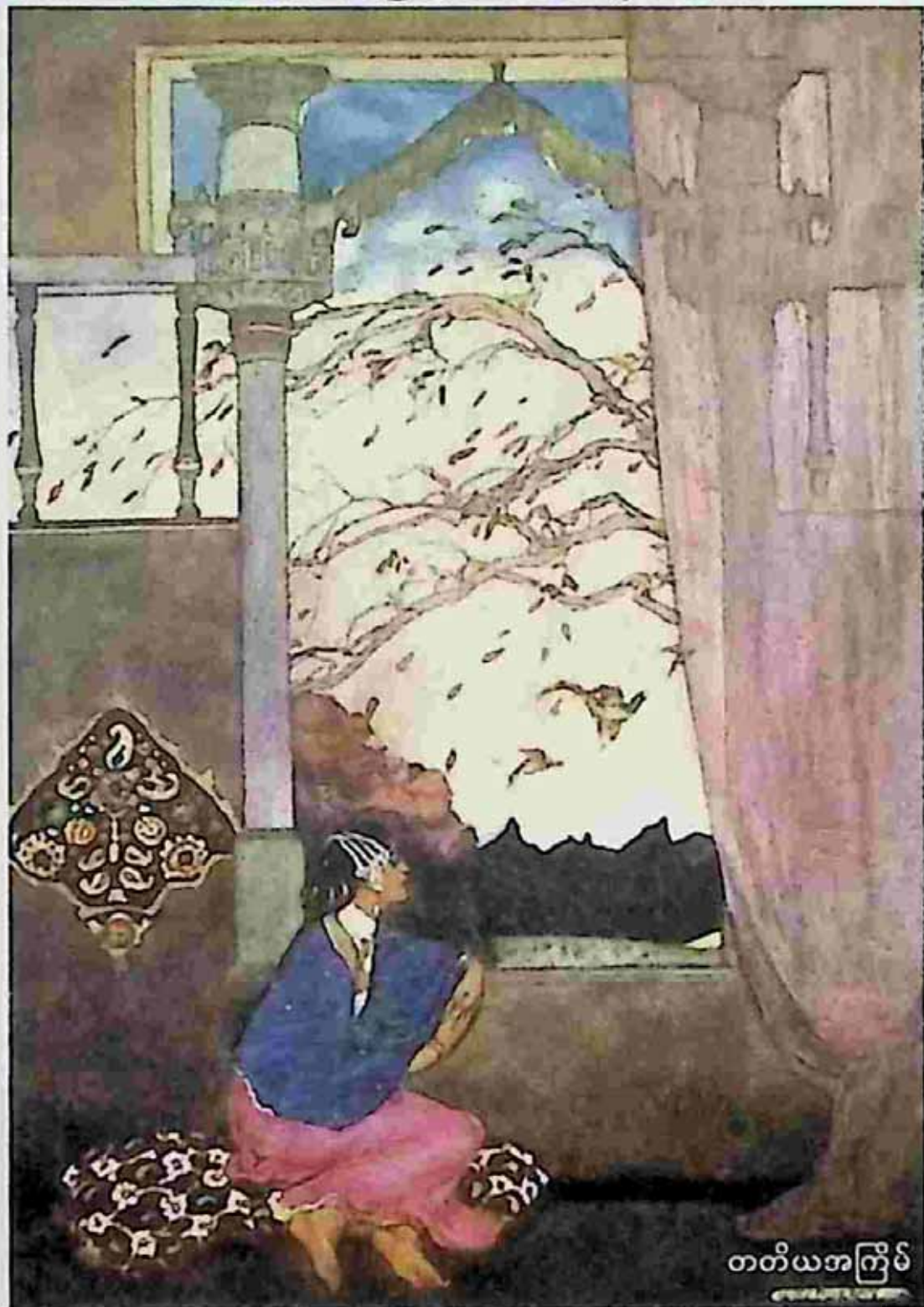

ရတနာတင် ခြောက်သံတို : ၏

ငှက်တေလေ

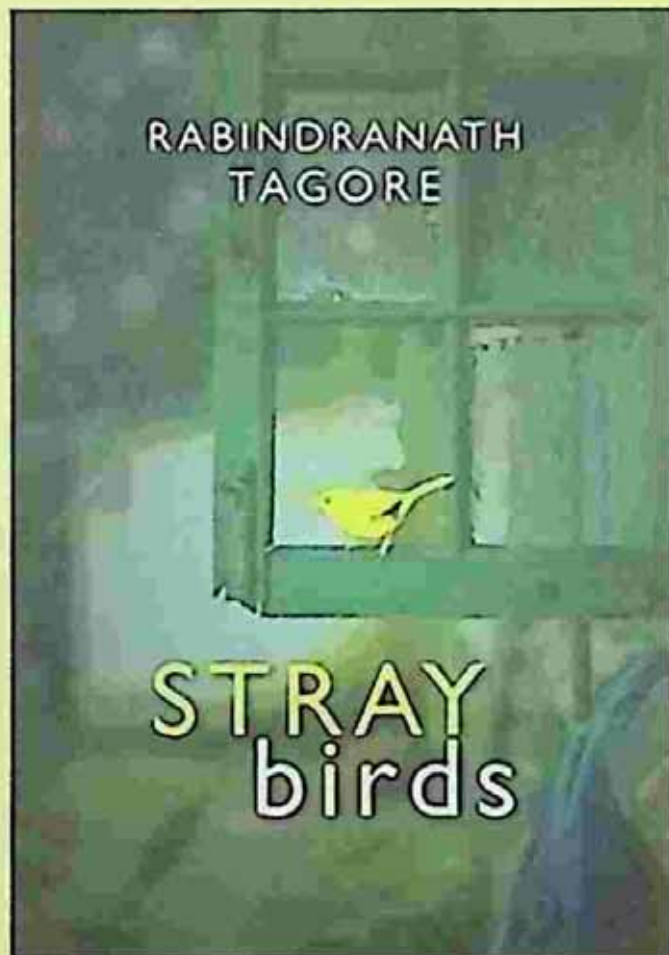
Rabindranath Tagore's Stray Birds

တတိယအကြိမ်

မြင့်စိုးလှိုင် မြန်မာပြန်

ငါ့ လွတ်လပ်မှုကို တွေ့သော အခါ
ငါ့ သိချင် : ကိုတွေ့သည့်သော

MSH0020

1,800.00 KS

m g ငှက်စောလေ၊ မြင့်စိုးလှိုင်

စာမျက်နှာ ၁၈၀ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈၀၀တီ x ၁၈.၅၀၀တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးခန့်ဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၉၊ ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၁၅၊ စိတ်ကူးချိုချို)

ရောင်းချေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

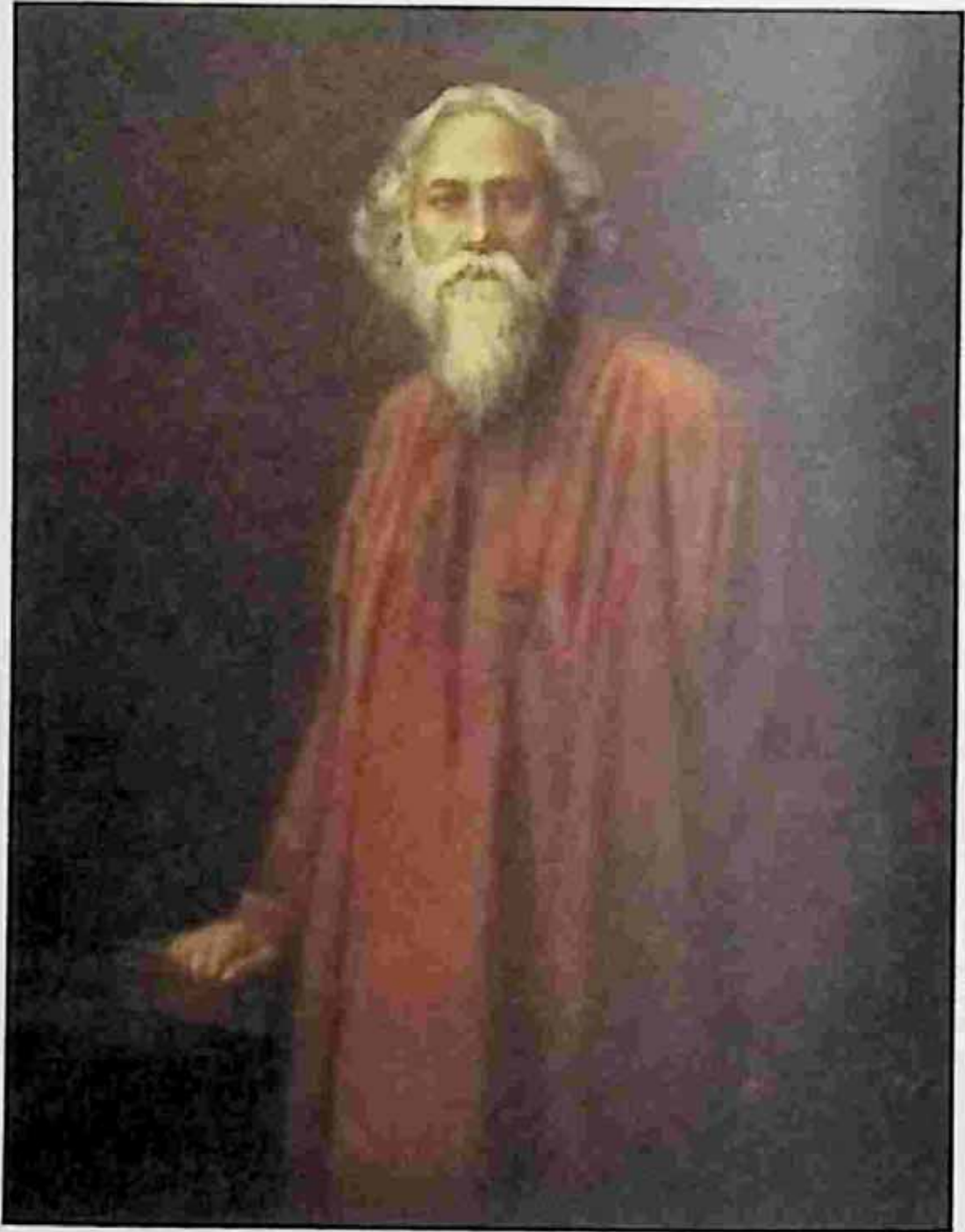
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

**Stray blrds of summer come to my
window to sing and fly away. And
yellow leaves of autumn, which have
no songs, flutter and fall there with
a sigh.**

— *Rabindranath Tagore* —

mgyoe.com

Stray Birds R.N.Tagore

mgyoe.com

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

နွေငှက်တေလေလေးတွေ
ငါ့အိမ်ပြတင်းကို
တေးဆိုဖို့ရောက်လာ
ပြီးတော့
ပျံထွက်သွားကြတယ်။

သိချင်းမရတဲ့
ဆောင်းဦးရွက်ဝါတွေကတော့
ပျတ်ခနဲလှုပ်
သက်ပြင်းတင်ချက်မှုတ်ရင်း
နေရာတွင်ကြွေဆင်းသွားကြတယ်။

(၂)

အို ---
လောကရဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်
ဇာတ်သမားလေးတွေရယ်---
မင်းတို့ရဲ့ခြေရာကို
ငါ့စကားလုံးတွေအဖြစ်
ထားရစ်ခဲ့ပါကွယ်။

(၃)

လောကသည်

ချစ်သူ.ရှေ့၌

သူ၏ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု

မျက်နှာဖုံးကိုလုပ်လိုက်၏။

ယင်းသည်

သီချင်း တစ်ပုဒ်စာ

သံသရာ၏ အနမ်းတစ်ရှိက်စာ အထိ

သေးငယ်သွားတော့၏။

(၄)

ကမ္ဘာမြေ

သူ့အပြုံး တဝေဝေ။

လုပ်ပေးတာက

သူ့မျက်ရည်စတွေ။

(၅)

ခေါင်းကလေးခါ
ရယ်ကာမောကာနဲ့
လှစ်ခနဲ ခွဲခွာပြေးတဲ့
မြက်ပင်ရဲ့ အရွက်မျှင်လေးကို
ချစ်မိလို့
ကြီးမြတ်တဲ့ သဲကန္တာရဟာ
တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင် နေရတယ်။

(၃)

လောကသည်

ချစ်သူ.ရှေ့၌

သူ၏ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု

မျက်နှာပုံးကိုလှုပ်လိုက်၏။

ယင်းသည်

သိချင်း တစ်ပုဒ်စာ

သံသရာ၏ အနမ်းတစ်ရှိက်စာ အထိ

သေးငယ်သွားတော့၏။

(၄)

ကမ္ဘာမြေ

သူ့အပြုံး တဝေဝေ။

လုပ်ပေးတာက

သူ့မျက်ရည်စတွေ။

(၅)

ခေါင်းကလေးခါ
ရယ်ကာမောကာနဲ့
လှစ်ခနဲ ခွဲခွာပြေးတဲ့
မြက်ပင်ရဲ့ အရွက်မျှင်လေးကို
ချစ်မိလို့
ကြီးမြတ်တဲ့ သဲကန္တာရဟာ
တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင် နေရတယ်။

(၆)

နေမင်းကြီးနဲ့ လွဲရလို့
မျက်ရည်ကျနေမယ်ဆိုရင်
ကြယ်ပွင့်လေးတွေနဲ့လည်း
မင်းလွဲရပေဦးမယ်။

(၇)

ကနေတဲ့ရေပြင်ရယ်-----
မင်းစီးဆင်းရာလမ်းမှာရှိတဲ့
သဲပွင့်လေးတွေက
မင်းသီချင်းရယ်
မင်းလှုပ်ရှားတာရယ်
ဒါကိုမေတ္တာရပ်ကြတယ်။
သူတို့ရဲ့
မသန်စွမ်းမှုဝန်ထုပ်ကို
မင်းသယ်ပိုးသွားနိုင်မလားကွယ်။

(၈)

သူ့ရဲ့
တမ်းတမ်းတတ မျက်နှာလေးဟာလေ။
ညညရွာတဲ့မိုးလို
ကိုယ့်အိပ်မက်တွေထဲ
အခါခါရောက်လာ စိုးမိုးနေ။

(၉)

တစ်ခါက

အိပ်မက် မက်ခဲ့ရာ

ကိုယ်တို့နှစ်ဦးသား

သူစိမ်းများ။

နိုးလာသောအခါ

ဖက်လှဲတကင်း ဆွေရင်းဘဝ

တွေ့ကြရ။

(၁၀)

ဝမ်းနည်းခြင်းသည်

နှုတ်ဆိတ်သစ်ပင်များကြားရှိ

ညနေခင်းသဖွယ်

ငါ့နှလုံးသားအတွင်း

ငြိမ်းချမ်းခြင်းအဖြစ်

တိတ်ဆိတ်စွာတည်လာ၏။

(၁၁)

မမြင်ရတဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေက
ညှင်းသွဲ့သွဲ့ လေပြည်လို
ကိုယ့်နှလုံးသားပေါ်မှာ
လှိုင်းပုတ်သံ ဂီတကို တီးခတ်နေကြတယ်။

(၁၂)

“အို---ပင်လယ်
သင့်ဘာသာစကားကဘာပါလဲ”
“ထာဝရ ပုစ္ဆာ ဆိုတဲ့ဘာသာစကားပါ”

“အို---ကောင်းကင်
သင့်အဖြေကရော---
ဘာ ဘာသာစကားပါလဲ”
“ထာဝရ ဆိတ်ငြိမ်ရာဆိုတဲ့ ဘာသာစကားပါ”။

(၁၃)

ငါ့ နှလုံးသား---

နားစွင့်လော့

လောက၏ တီးတိုးစကား။

ယင်းတို့က

သင့်အတွက်ဖန်တီးအံ့

အချစ်တရား။

(၁၄)

ဖန်ဆင်းမှု၏

နက်နဲဆန်းကြယ်ခြင်းကား

ညဉ့်အမှောင်နှင့်ထပ်တူထား

ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွ-

အသိဉာဏ်၏ လှည့်စားမှုမှာမူ

ဆိုပါစို့ နံနက်ခင်းနှင်းမြူ။

mgvooe.com

LITTLE VAGRANTS

(၁၅)

မြင့်မားသည်ဟု
သင့်အချစ်၏ ထိုင်စရာနေရာ။
မထားလေနှင့်
မတ်စောက်တောင်စွန်းမှာ။

(၁၆)

ယနေ့နံနက်
ငါ့အိမ်ပြတင်း၌ထိုင်နေစဉ်
လောကသည်
လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးပမာ
ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်
ငါ့အား ခေါင်းညိတ်ပြ
ထို့နောက်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

(၁၇)

ဤအတွေးကလေးတို့ကား
သစ်ရွက်ခတ်သံများ။
ယင်းတို့သည်
ငါ့စိတ်ထဲတွင်
ယင်းတို့၏ပျော်ရွှင်မှုတီးတိုးစကားကို
ဆိုကြ၏။

(၁၈)

မင်းဘယ်သူဆိုတာ
မင်း မမြင်သာ
မင်း မြင်ရတာ
မင်း အရိပ်ပါ။

(၁၉)

အရှင်---
အကျွန်၏လိုအင်ဆန္ဒတို့ကား
သူရူးများ။
အရှင်တေးသီချင်းများကို
သူတို့ကြားဖောက်အော်ဟစ်ကြ၏။
သို့သော်
အကျွန်အားနားထောင်ခွင့်ပြုစေချင်သည်။

(၂၀)

အကောင်းဆုံးကို
ငါကမရွေးချယ်နိုင်။
အကောင်းဆုံးကသာ
ငါ့ကိုရွေးချယ်၏။

(၂၁)

မီးအိမ်ကို

ကျောပေါ်တင် သွားတဲ့သူတွေဟာ

ကိုယ့်အရိပ်ကို

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်အောင်ပို့ကြတယ်။

(၂၂)

ငါ ဟုတည်ရှိနေသည်ကား

ဘဝဆိုသည့်

အတောမသတ်အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

(၂၃)

“ငါတို့ဟာ

တသဲသဲလှုပ်နေတဲ့သစ်ရွက်တွေပဲ

တို့မှာ မုန်တိုင်းကိုအပြေပေးဖို့

အသံရှိတယ်

နေပါဦး

တိတ်ချက်သားကောင်းတဲ့

မင်းကဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်လား---

ပန်းတစ်ပွင့်ပါဗျာ”

(၂၄)

နားနေမှုသည်
အလုပ်ပေါ်တည်၏။
မျက်ခွံသည်
မျက်လုံးပေါ်တည်သကဲ့သို့တည်း။

(၂၅)

လူသည်
မွေးခါစကလေးငယ်ဖြစ်၏။
သူ့အစွမ်းအစသည်
ကြီးပြင်းမှု၏ အစွမ်းအစသာ။

(၂၆)

ဘုရားသခင်

မျှော်လင့်သည့်အဖြေစကားတို့ကား

အကျွန်တို့ထံ သူပို့သလိုက်သည့်

ပန်းပွင့်များအကြောင်းသာ။

နေမင်းကြီးအကြောင်း

ကမ္ဘာမြေကြီးအကြောင်းမဟုတ်ပါ။

(၂၇)

စိမ်းစိုစိုသစ်ရွက်တွေကြားမှာ

ကိုယ်လုံးတီးကလေးတစ်ယောက်လို

ပျော်ပျော်ပါးပါးကစားနေတဲ့

အလင်းရောင်ဟာ

လူဆိုတာ

မုသားပြောတတ်မှန်းမသိရှာဘူး။

(၂၈)

အို-----အလှတရား
သင့်ကိုယ်သင်္ဃိ အချစ်၌တွေ့အောင်ရှာ။
သင့်မှန်ပြင်၏
အခြယ်အမှုန်း၌ မရှာလေနှင့်။

(၂၉)

ငါ့နှလုံးသားသည်
လောကကမ်းစပ်ကို
သူ့လှိုင်းများဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ
“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”
ဆိုသည့်စကားကို ရေးသား၍
မျက်ရည်များဖြင့် လက်မှတ်ထိုးထား၏။

(၃၀)

“လမင်း---သင်ဘာလုပ်ဖို့စောင့်နေတာလဲ”

“အကျွန် လမ်းဖယ်ပေးရမယ့်
နေမင်းကိုဂါရဝပြုဖို့ပါ---”

(၃၁)

ဆွံ့အကမ္ဘာမြေ၏
ရော်ရမ်းတမ်းတသံအလား
သစ်ပင်များ
ငါ့ပြတင်းဆီ
ထိုးတက်လာကြပြီ။

(၃၂)

ဘုရားသခင်၏
ကိုယ်ပိုင်နံနက်ခင်းတို့ကား
ကိုယ်တော်ရှင်အတွက်
အံ့ချီးဖွယ်အသစ်အသစ်
ဖြစ်ကုန်၏။

(၃၃)

ဘဝသည်
မိမိ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာကို
လောက၏တောင်းဆိုချက်များကြောင့်
ရရှိပြီး
မိမိ၏တန်ဖိုးရှိမှုကိုမူ
အချစ်၏တောင်းဆိုချက်များကြောင့်
ရရှိလေသည်။

(၃၄)

ခြောက်ခန်းသွားသော

မြစ်ကြမ်းပြင်သည်

ယင်း၏အတိတ်နှင့်ပတ်သက်၍

ကျေးဇူးတရား ရှာမတွေ့ချေ။

(၃၅)

ငှက်က တိမ်လွှာဖြစ်လိုက်ချင်တယ်။

တိမ်လွှာကလည်း ငှက်ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်။

(၃၆)

ရေတံခွန်ကတေးဆိုသည်။

“ငါ့ လွတ်လပ်မှုကိုတွေ့သောအခါ
ငါ့သီချင်းကိုတွေ့သည်သာ”။

(၃၇)

ဤနှလုံးသား

တိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် ညှိုးဖျော့နေသည်မှာ
အဘယ်ကြောင့်ဟု ငါမပြောတတ်။

စင်စစ်

သူ မတောင်း၊မသိ၊

မှတ်လည်းမမှတ်မိသည်။

အသေးအဖွဲ့လိုအပ်ချက်များကြောင့်သာ။

(၃၈)

အမျိုးသမီး---

အိမ်အလုပ်တို့ဖြင့်

သင်လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားစဉ်

တောင်ကျစမ်းက

တေးဆိုသကဲ့သို့

သင့်ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့လည်း

တေးဆိုကြ၏။

(၃၉)

နေသည်

အနောက်ပင်လယ်ကို

ကျော်ဖြတ်ရန်အသွား

အရှေ့အရပ်ဆီ

သူ၏နောက်ဆုံးဂါရဝတရား

ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

(၄၀)

ကိုယ့်ဟာကိုယ်

ခံတွင်းပျက်တာ

အစားအစာကို

အပြစ်မဆိုရာ။

(၄၄)

(၄၁) အသံသရာတို့ကို ချစ်ခင်အားရ
ကမ္ဘာမြေ၏ အသံသရာတို့ကို ချစ်ခင်အားရ
တမ်းတမှုနှင့်တူသော အသံသရာတို့ကို
သစ်ပင်များသည် ချစ်ခင်အားရ
ကောင်းကင်ဘုံကို ချောင်းကြည့်ရန်
ခြေဖျားထောက်၍ ရပ်ကြ၏။

(၄၂)

မင်းကပြုံးပြပြီး
ကိုယ့်ကို
ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့။
အဲသည်အပြုံးကြောင့်ပဲ
ကိုယ့်မှာ အကြံကြီး
စောင့်စားနေခဲ့ရတယ်လို့
ခံစားမိပါရဲ့။

(၄၃)

ရေထဲက ငါးက တိတ်ဆိတ်တယ်။
မြေပေါ်ကတိရစ္ဆာန်က ဆူညံတယ်။
လေထဲကငှက်က တေးဆိုတယ်။
ဒါပေမယ့် လူကတော့
ပင်လယ်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု
ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဆူညံမှုနဲ့
လေထုရဲ့ဂီတကိုပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

(၄၄)

မခွဲနိုင် မခွာရက်သည့်
နှလုံးသား၏ စောင်းကြိုးများအပေါ်
လောကသည်
အတင်းတိုးဝှေ့ကာ
ပူဆွေးမှုဂီတကို
ဖန်တီးသွားလေသည်။

(၄၅)
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်
မိမိလက်နက်များကို
နတ်ဘုရားအဖြစ်အားထား၏။
လက်နက်တို့က
နိုင်သွားသောအခါ
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကိုယ်လက်ချက်နှင့်ကိုယ်
ချေမှုန်းခံရ၏။

(၄၆)

ဘုရားသခင်သည်
ဖန်ဆင်းခြင်းဖြင့်သာ
မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
တွေ့ရှိတော်မူ၏။

(၄၇)

အရိပ်ဟာ
သူ့ဇာမျက်နှာဖုံးကိုလှုပ်၊
သူ့အချစ်ရဲ့နှုတ်ဆိတ်ခြေလှမ်းတွေနဲ့
တိတ်တိတ်ကလေး
အကွယ်အကာမပါဘဲ
အလင်းနောက်ကို
တကောက်ကောက်လိုက်ရှာတယ်။

(၄၈)

ကြယ်တို့သည်
ပိုးစုန်းကြူးများပမာ
ပေါ်ပေါက်လာရသော်ငြား
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမဖြစ်ကြချေ။

(၄၉)

အရှင်အား

အကျွန်ကျေးဇူးဆို၏။

အကျွန်သည်

တန်ခိုးအာဏာ၏

ယန္တရားဘီးများမဖြစ်ဘဲ

ထိုဘီးဖြင့်

အကြိတ်ခံရသော

သက်ရှိသတ္တဝါတို့အနက်

တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

(၅၀)

စိတ်ဆိုတာ

သဘောမပြည့်ရင်သာနေမယ်

ထက်ရှုတတ်တယ်။

မလှုပ်ရင်သာနေမယ်

နေရာတကာကပ်ငြိတတ်တယ်။

(၅၁)

သင့်ဆင်းတုတော်

မြေမှုန့်ထဲတွင်

အပိုင်းပိုင်းကျိုးကြေနေခြင်းသည်

ဘုရားသခင်၏မြေမှုန့်က

သင့်ဆင်းတုတော်ထက်

ပို၍မြင့်မြတ်ကြောင်း

သက်သေပြ၏။

(၅၂)

လူဆိုတာ

သူ့သမိုင်းထဲမှာ

သူ့ကိုယ်သူ ပွဲထုတ်ပြလိုမရဘူး။

အဲသည်အထဲကနေ

ရုန်းကန်ပြီးသာ တက်လာရတယ်။

(၅၃)

မှန်မီးအိမ်ကမြေမီးခွက်ကို

သူနဲ့အမျိုးစပ်ရကောင်းလားလို့

ခါးခါးသီးသီးပြောဆိုနေတုန်း

လထွက်လာတာမြင်တော့

မှန်မီးအိမ်က---

“သိပ်သိပ်ချစ်တယ် မမရယ်”လို့

ရိုသေကျိုးနွံတဲ့အပြုံးနဲ့

လမင်းကိုလှမ်းခေါ်သတဲ့။

(၅၄)

စင်ရော်နဲ့လှိုင်းတွေရဲ့
တွေ့ဆုံခြင်းလို
တို့တွေ ဆုံတွေ့ကြ
နီးစပ်ခဲ့ကြတယ်။
စင်ရော်တွေထဲပျံ
လှိုင်းတွေလိမ့်သွားတော့
တို့လည်း ခွဲခွာကြရပေါ့။

(၅၅)

ငါ့ နေ့တာကုန်ပြီ။

ငါလည်း

ကမ်းစပ်ပေါ်တင်ထားတဲ့လှေလို

ညနေချမ်းမှာ

ဒီရေရဲ့အကင်္ဂါကို

နားဆင်နေပါပြီ။

(၅၆)

ဘဝကို ငါတို့က

ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။

ငါတို့က ဘဝကို

ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့

အလုပ်အကျွေးပြုရတယ်။

(၅၇)

တို့မှာ

နှိမ့်ချသည်းခံခြင်းတရား

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လာတာနဲ့အမျှ

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းတရားနဲ့

အနီးဆုံးကို

တို့ရောက်တာပဲ။

(၅၈)

စာကလေးက

ဥဒေါင်းငှက်ခမျာ

အမြီးကြောင့်လေးရှာမယ်ဆိုပြီး

စိတ်မကောင်းဖြစ်သတဲ့။

(၅၉)

အခိုက်အတန့်.ဝေ့ကို

စိုးရိမ်နေစရာမလိုပါ။

ဒါကြောင့်

ထားစဉ်တည်တံ့မယ်.အသံနဲ့.သာ

တေးဆိုပါ။

(၆၀)

မုန်တိုင်းသည်

လမ်းမရှိမှုဖြင့်

အတိုဆုံးလမ်းကိုရှာ၏။

ထို့နောက်

နေရာဟုမရှိရာတွင်

ရုတ်တရက်အဆုံးသတ်လိုက်၏။

(၆၁)

သူငယ်ချင်း---

ငါ့ဝိုင်းအရက်ကို

ငါ့ခွက်နဲ့ပဲ သောက်ပါ။

တစ်ခွက်ကတစ်ခွက်ပြောင်းရင်

အရစ်ရစ်ထနေတဲ့ သူ့အမြှုပ်ကလေးတွေ

ပျောက်ပျက်သွားတတ်လို့ပါ။

(၆၂)

ပြည့်စုံခြင်းက

သူ့ကိုယ်သူ

အလှပြင်လာတာ

မပြည့်စုံခြင်းကို

ချစ်မိလို့ပါ။

(၆၃)

ဘုရားသခင်က

လူကို မိန့်ဆို၏။

“ငါသည်သင့်အားအနာကျက်စေ၏။

ထို့ကြောင့်သင့်အားအနာတရဖြစ်အောင်ငါပြု၏

ငါသည်သင့်အားချစ်မြတ်နိုး၏။

ထို့ကြောင့်ပင်သင့်အားအပြစ်ပေးတော်မူ၏”။

(၆၄)

အလင်းရောင်အတွက်
မီးတောက်ကိုကျေးဇူးတင်ပါ။
ဒါပေမယ့်
မှောင်ရိပ်ထဲမှာ
သည်းခံစိတ်နဲ့
ခိုင်ခိုင်မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့
မီးတိုင်ကိုလည်း
မေ့မထားပါနဲ့။

(၆၅)

မြက်ပင်ကလေး
မင်းခြေလှမ်းတွေက သေးကွေး။
ဒါပေမယ့်
မင်းခြေလှမ်းအောက်မှာ
မင်းပိုင်ဆိုင်ထားပြီလေ
ကမ္ဘာမြေ။

(၆၆)

ပွင့်စပန်းကလေးက

အင့် ကိုလုပ်ရင်း

မြည်တမ်းတယ်။

“ချစ်တဲ့ကမ္ဘာလောကရယ်

တဆိတ် ပျောက်ကွယ်မသွားပါနဲ့ကွယ်”

(၆၇)

ဘုရားသခင်သည်

ကြီးကျယ်သည့်မင်းနေပြည်တို့ကို

ပင်ပန်းငြီးငွေ့တော်မူသော်လည်း

ပန်းကလေးများကို

ပင်ပန်းငြီးငွေ့သည်မရှိ။

(၆၈)

အမှားက

အရှုံးမခံရဲဘူး

အမှန်က ခံရဲတယ်။

(၆၉)

ရေတံခွန်က တေးဆိုတယ်။

"ရေဆာသူအဖို့

အနည်းအကျဉ်းဆို

လုံလောက်မှန်းသိပေမယ့်

ငါကတော့

ငါ့ရှိသမျှ ရေတွေအကုန်

အားရဝမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်"။

(၇၀)

သည်ပန်းတွေကို

ရွှင်မြူးအားရနဲ့

မံနားတမ်း ပွင့်ဝေလာအောင်

မူတ်တင်လိုက်တဲ့ ရေတိုင်ဟာ

ဘယ်မှာရှိပါလိမ့်။

mgyc.com

mgyc.com

(၇၁)

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ ပုဆိန်က

သူ့လက်ကိုင်ရိုးလုပ်ဖို့

သစ်ပင်ဆီမှာ တောင်းရမ်းတယ်

သစ်ပင်ကပေးလိုက်ပါတယ်။

(၇၂)

ငါ့နှလုံးသား၏

အထီးကျန်မှုတွင်

မိုးနှင့်မြူ ဇာမျက်နှာပုံးအုပ်

ဤမုဆိုးမ ညနေခင်း၏

သက်ပြင်းချသံကို

ငါခံစားရ၏။

(၇၃)

ကံသုံးပါး စင်ကြယ်မှုဆိုသည်မှာ
မေတ္တာအဆောက်အဦမှ ဖြစ်လာသည့်
စည်းစိမ်ဥစ္စာ။

(၇၄)

မြူငွေသည် ချစ်ခြင်းနှင့်တူ၏
တောင်ကုန်းတို့ အချက်အချာ၌
ဆော့ကစားပြီး
အလှတရား၏ အံ့ဩစရာများကို
ထုတ်ဖော်ပြသ၏။

(၇၅)

ကျုပ်တို့က

လောကကြီးကို မှားဖတ်ပြီး

ကျုပ်တို့ကို

လောကကြီးက လှည့်စားတာပါလို့

ပြောကြတယ်။

(၇၆)

လေက ကဗျာဆရာ

သူ့အသံကို သူရှာရအောင်ဆိုပြီး

ပင်လယ်ကိုကျော်

တောကြိုအုံကြားကို ဖြတ်သန်းနေလေရဲ့။

(၇၇)

ဘုရားသခင်သည်

ယခုထိ

လူကိုယုံကြည်စိတ်မလျော့ပါးသေး ဆိုသော

သတင်းစကားဖြင့်

ကလေးတိုင်း မွေးဖွားလာကြသည်။

(၇၈)

မြက်ပင်က

သူ့အအုပ်အသင်းကို

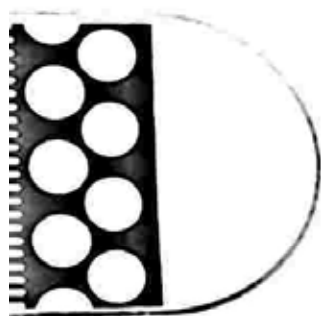
မြေကြီးမှာ ရှာတယ်။

သစ်ပင်က

သူ့တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်မှုကို

ကောင်းကင်မှာရှာတယ်။

(၇၉)
လူသည်
မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
ပိတ်ဆို့ဟန်တား၏။

(၈၀)

သူငယ်ချင်း---

နားစွင့်နေတဲ့

ထင်းရှူးပင်တွေကြားက

ပင်လယ်ရဲ့ဗလုံးဗထွေးမြည်သံလို

ငါ့နှလုံးသားထဲ

မင်းအသံလည်း

ရောက်တတ်ရာလှည့်လည်နေပါတယ်။

(၈၁)

ကြယ်စင်မီးပွားများနှင့်

ဤမမြင်ရသည့် အမှောင်မီးလျှံကား

အဘယ်အရာနည်း။

(၈၂)

နေခြင်းကို နွေပန်းပွင့်လို
သေခြင်းကို ဆောင်းဦးသစ်ရွက်လို
လှပပါစေ။

(၈၃)

ကောင်းမှုပြုလိုသူသည်
ဝင်းတံခါးကို ခေါက်ရ၏။
မေတ္တာထားသူသည်
ဝင်းတံခါးကို
ဖွင့်ပြီးသား တွေ့ရ၏။